

Скарбничка

ЗВОНОК О ПОМОШІ 2

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

БАКСІК І МУРОЧКА 6

ФРУКТ С УЖАСНИМ
ЗАПАХОМ 8

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

ІСТЕРИКА 11

**ПРОДАЮТЬСЯ
КОШЕНЯТА**

Продавець одного невеликого магазину прикріпив біля входу оголошення: «Продаються кошенята». Цей надпис привернув увагу місцевих дітей, і за кілька хвилин до магазину ввійшов хлопчик. Він несміливо запитав про ціну кошенят.

– 200 гривень, – відповів продавець.

Зітхнувши, дитина дістала гаманець і почала рахувати дрібні купюри.

– У мене лише 37 гривень... Будь ласка, можна я хоч подивлюся на них? – з надією попросив хлопчик продавця.

Продавець усміхнувся й вийняв кошенят із великої коробки. Опинившись на волі, вони задоволено занявчали й почали бігати. Лише одне з них чомусь відставало від

решти і якимось дивно підтягувало задню лапку.

– Скажіть, а що із цим кошеням? – запитав хлопчик.

Продавець відповів, що в малюка хвора лапка, і додав:

– Ветеринар сказав, що він кульгатиме все життя.

Хлопчик з особливою ніжністю подивився на хворе кошеня.

– Я хочу купити саме його, – твердо сказав він.

– Навіщо воно тобі потрібне? Утім, якщо ти так хочеш, то забирай безплатно, я тобі його й так віддам, – сказав продавець.

Раптом обличчя хлопчика перемінилося.

– Ні, я не хочу брати його безплатно! – упевнено сказав він.

– Це кошеня коштує стільки ж, скільки й решта. І я готовий оплатити повну вартість. Завтра я принесу гроші.

Продавець здивовано дивився на дитину.

– Синку, ти, мабуть, не розу-

мієш. Цей бідолашка ніколи не зможе бігати, гратися й стрибати, як інші кошенята.

Почувши ці слова, хлопчик почав завертати штанину своєї лівої ноги. І раптом вражений продавець побачив, що в нього хвора нога, яку підтримують металеві обручі.

– Я теж ніколи не зможу бігати й стрибати. Ніхто не зрозуміє це кошеня краще за мене. Я хочу піклуватися про нього! – тремтливим голосом промовив хлопчик.

– І, незважаючи на те, що я інвалід, в очах Бога я нічим не гірший за решту дітей. Чи не так?

Продавцю аж сльози навернулися на очі. Однак за хвилину на його обличчі сяяла усмішка.

– Синку, я молитимуся, щоб у всіх кошенят були такі ж прекрасні добродушні господарі, як ти.

ПЕРШІ КВІТКИ

Перші квітки вже проглянуть
Крізь пухкий весняний сніг,
І в моїй душі розтануть
Сум і холод лютих днів.

Побіжу я по стежинці
До тих квіточок ясних
І почую тихий-тихий
Та веселий їхній сміх.

Усміхнуса їм привітно –
Першим вісникам весни –
І скажу своїй матері:
«Дочекалися весни!»

ВІРА ПОЛТАВСЬКА

ГОРДІСТЬ

2

ПОДАРУНОК

5

НОВОСЕЛКА

10

Лариса Кобзева

ГОРДІСТЬ

Жили-були брат і сестра – Гена й Ніна. Діти часто сварилися з будь-якого приводу. Іноді винуватцем сварки був Гена, іноді – Ніна, а часом винними були обоє. Посварившись, діти могли цілий день не розмовляти одне з одним. Після кожної сварки батьки вмовляли дітей помиритися, пояснюючи, що хтось із них має поступитися й зробити крок назустріч. Однак у відповідь батьки чули завжди одне й те саме: «Чому я повинен миритися першим? Нехай першою мириться Ніна!» – обурювався Гена. «Я не миритимусь першою! Нехай Гена першим помириться зі мною!» – повторювала за братом Ніна. Гордість заважала кожному з дітей піти й помиритися першим. Усе закінчувалося тим, що батьки брали за руки дітей, підводили одне до одного й мирили їх самі.

Сварки дітей і викликане гордістю небажання кожного з них поступитися, дуже засмучували батьків. «Як навчити дітей перемагати гордість і миритися одне з одним?» – губилися в здогадах батько й мати. Проте один випадок усе ж таки допоміг їм розв'язати цю проблему.

Якось у гості до батьків приїхав із села мамин брат – дядько Вітя. У неділю, коли в батьків був вихідний, вони пішли з дядьком Вітею по крамниці, щоб купити подарунки для його дружини та дітей. Гена й Ніна залишилися вдома самі. Спочатку діти подивилися по телевізору мультфільми, а потім вирішили пограти в шашки. Після того як Гена виграв у Ніни дві партії поспіль, у дівчинки зник настрій і бажання грати

далі. «Я не хочу більше грати в шашки, – з образою промовила Ніна. – Мені набридло, що ти завжди виграєш!» «Ніно, ну чому ти ображаєшся? Я ж не винен, що ти така нетямуща й ніяк не можеш навчитися грати в шашки», – з усмішкою відповів Гена. «Ще я нетямуща?! – обурилася Ніна й одразу додала: – А ти, Генусику, – зубрилка! Тільки й знаєш, що зубрити свої уроки!» І між Геною та Ніною спалахнула сварка, яка закінчилася тим, що діти розійшлися по своїх кімнатах.

Незабаром дорослі повернулися додому. У домі панувала тиша, ніхто не вийшов їх зустрічати, і батьки зрозуміли: щось трапилося. Дізнавшись, що діти знову посварилися, мама й тато спробували поговорити з кожним з них і закликати до миру. Проте й цього разу їхня спроба виявилася марною, кожен з дітей навідріз відмовився миритися першим.

Під час вечери відчувалася напруга: діти не розмовляли одне з одним, а також неохоче відповідали на запитання батьків, які намагалися залучити їх до розмови. Коли всі повечеряли, дядько Вітя, який мовчки спостерігав за подіями, раптом звернувся до дітей із пропозицією: «Друзі, поки ми їли, я згадав одну дуже цікаву й повчальну історію, яку хотів би вам розповісти». Гена й Ніна неохоче пішли за дядьком до вітальні. Він посадив дітей на диван, а сам сів у крісло навпроти. За хвилину до кімнати також прийшли батьки, і дядько Вітя розпочав: «Я хочу розповісти біблійну історію про те, як люди посварилися з Богом... Колись дуже давно Господь

і люди були найкращими друзями. Проте одного разу люди дуже сильно образили Бога тим, що не послухали Його й порушили Його заповідь. Що ж зробив Господь після того, як люди згрішили проти Нього? Може, залишив їх напризволяще? Може, перестав з ними розмовляти або пішов до своєї оселі й почав чекати, доки люди першими прийдуть до Нього, щоб помиритися? Звісно, ні, Бог так не вчинив, адже так роблять лише горді люди, коли сваряться між собою». «То що ж зробив Бог?» – з нетерпінням перебив дядька Гена. «Бог вирішив першим піти до людей і примиритися з ними. Для цього Ісус став такою ж людиною, як ми з вами, прийшов на Землю й запропонував людям Свій мир».

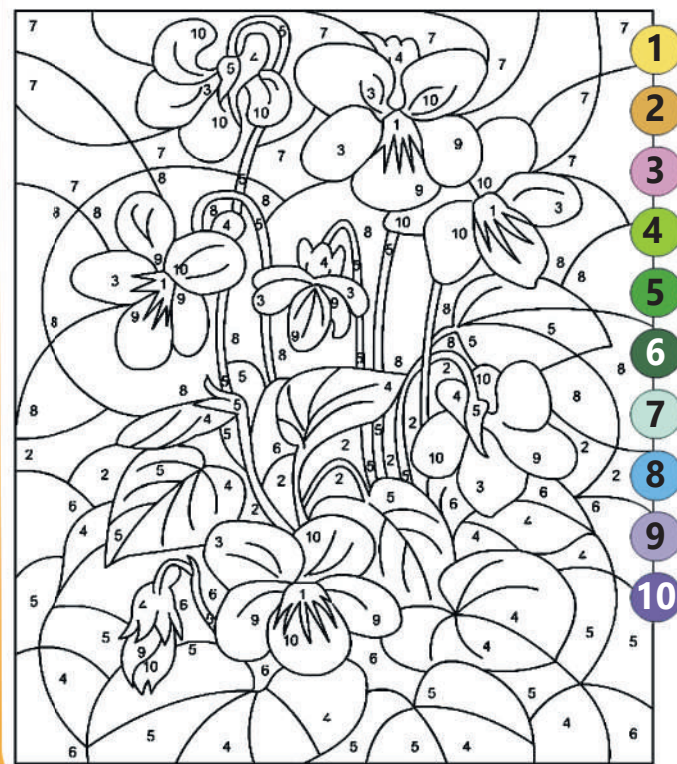
«Це ж треба, Бог Сам прийшов і помирився з людьми, які Його образили!» – здивувалася Ніна. «Так, усемогутній і великий Бог позбавлений усякої гордості! – серйозно промовив дядько Віктор і додав: – Адже гордість – це дуже погана риса, яка не прикрашає людину. Гордості потрібно не потурати, а боротися з нею. І знайте, діти: лагідних і смиренних людей Господь благословляє».

Коли дядько закінчив розповідь, у кімнаті запанувала тиша. Учинок Бога до глибини душі зворушив Гену та Ніну. Дітям стало соромно за свою поведінку, і вже за мить вони кинулися одне одному в обійми й почали просити пробачення. Відтоді, якщо брат і сестра сварилися, кожен з них намагався, перемагаючи гордість, піти й помиритися першим.

ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ ВСІ ПРИХОВАНІ ПРЕДМЕТИ.

Розфарбуй малюнок за цифрами.

ПРОВЕРЬ, КТО ИЗ ЩЕНЯТ СМОЖЕТ ДОЙТИ ДО ЖЕЛАННОЙ КОСТОЧКИ.

Кто первый?

ЗВОНОК О ПОМОЩИ

Хелен Робинсон

«Это 911. Чем я могу вам помочь?» – спросил диспетчер, подняв трубку телефона. В ответ он услышал лай собаки, настойчивый, требовательный. «Наверное, что-то случилось», – подумал он. Выяснив адрес, откуда раздался звонок, диспетчер направил туда полицейского, чтобы выяснить ситуацию.

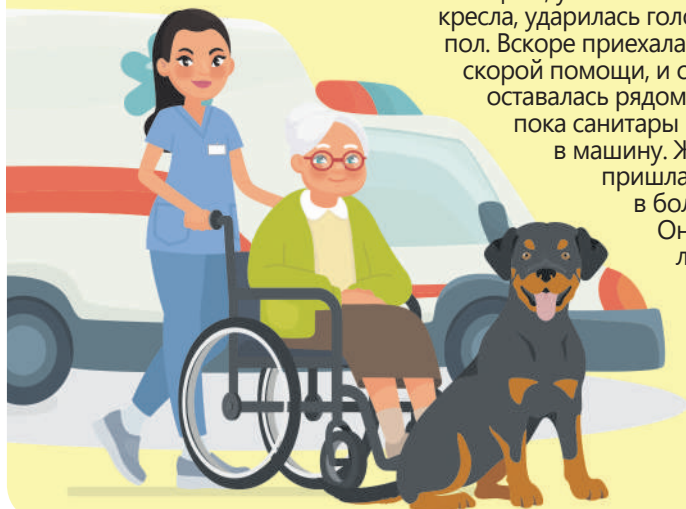
Офицер Моррел приехал в дом и обнаружил собаку

породы ротвейлер, смотрящую на него из окна прихожей. Он постучал в дверь, а затем крикнул: «Кто-нибудь есть дома?» Но к двери никто не подходил. Подергав ручку, мужчина обнаружил, что дверь открыта. Он осторожно вошел в дом и увидел женщину, лежавшую без сознания на полу в кухне.

Быстро осмотрев ее, он понял, что случилось. Пожилая женщина, упав с инвалидного кресла, ударилась головой об пол. Вскоре приехала машина скорой помощи, и собака оставалась рядом все время, пока санитары несли ее в машину. Женщина пришла в себя в больнице. Она осталась жива благодаря своей

четырёхлетней собаке по кличке Вера. Вера – это не обычная собака. Она обучена помогать своему хозяину по дому. Вера знала, как набрать телефонный номер, чтобы позвать на помощь. Пожилая женщина сама не могла позвонить по телефону, но, к счастью, ее собака знала, как позвонить о ней.

Как замечательно, если рядом с нами есть тот, кто заботится о тебе! В Библии написано: «Также и Дух подкрепляет нас в немощах наших; ибо мы не знаем, о чем молиться, как должно, но Сам Дух ходатайствует за нас воздыханиями неизреченными» (Рим. 8:26). Святой Дух находится рядом всегда. Через Него мы можем поддерживать нашу связь с Богом постоянно.

Яка правильна відповідь?

$$\text{3 червоні черевики} + \text{3 червоні черевики} + \text{3 червоні черевики} = 30$$

$$\text{3 червоні черевики} + \text{2 котика} + \text{2 котика} = 20$$

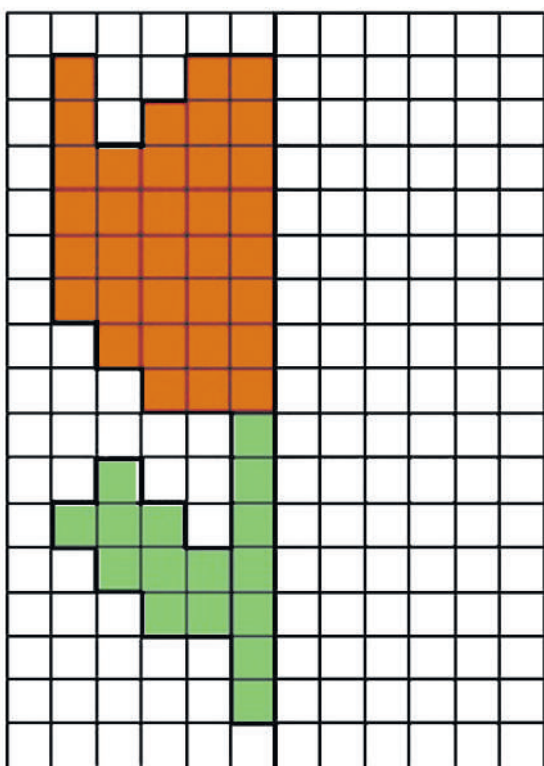
$$\text{2 котика} + \text{2 сині черевики} + \text{2 сині черевики} = 13$$

$$\text{3 червоні черевики} + \text{2 котика} \times \text{2 сині черевики} = ?$$

На уроке фізкультури первокласники вистроїлись по росту. Оказалося, що Свеколкин вище Морковкина, Репкин ниже Помидорова, а Морковкин вище Помидорова. Кто из ребят самый высокий?

Домалюй другу половинку.

НАЙДИ НАЗВАННЯ ІЗОБРАЖЕНИХ СТАДНИХ ЖИВОТНИХ В СІТКЕ ФІЛВОРДА. СЛОВА МОГУТ ЛОМАТИСЯ В ЛЮБОМУ НАПРАВЛЕННІ, НО ТОЛЬКО ПОД ПРЯМИМ УГЛОМ.

ЧУДЕСНОЕ ИЗБАВЛЕНИЕ

Из года в год, как только наступала весна, пастух Петр с семьей переселялся в Альпы. Там, далеко в горах, стояла их одинокая хижина. Здесь было свежо и красиво. Невдалеке, из-под крутой скалы, поросшей мхом, бил кристально-чистый родник, а чуть дальше раскинулось сочное зеленое пастбище. Здесь мирно паслись овцы, козы и коровы. Целый день Петр с шестилетним сыном присматривал за скотом. Справиться с таким большим стадом было бы очень трудно, если бы не Зорька – старая бурая корова с колокольчиком на шее. За ней, как за вожак, следовало все стадо. Даже несмышленные козлята не разбегались далеко.

По обыкновению, рано утром Петр с сыном отправились в долину. День обещал быть ясным и теплым. Первые лучи солнца ласково согревали остывшую за ночь землю.

В полдень небо неожиданно заволокло свинцовыми тучами. Налетел сильный, порывистый ветер. Поднялась страшная буря. Дождь полил как из ведра, засверкала молния. От оглушительных раскатов грома, казалось, содрогались скалы. С грохотом летели вниз валуны, увлекая за собой вырванные с корнем деревья.

Хижина пастуха Петра трещала и скрипела. Казалось, чудовищная сила вот-вот подхватит ее и унесет в пропасть. Буря не унималась, она стонала и выла, наводя ужас. Анна, жена пастуха, в глубоком волнении снова и снова подходила к окну, но ничего не могла разглядеть. «Какая буря! Где же Петр с сыном? В долине даже укрыться негде...» – тревожилась она, не находя себе места. Потом женщина

остановилась и подумала: «Да что ж я так переживаю? Разве я могу этим что-нибудь изменить? Только Господь может защитить и спасти их!» Анна тут же склонилась на колени и в горячей мольбе воззвала к Богу. Она просила сохранить от опасности ее сына и мужа.

Во время бури отец с сыном укрылись в большой пещере, но скала вдруг обвалилась, и огромные камни закрыли вход. Сразу стало темно и жутко, только глухие раскаты грома напоминали о том, что творится снаружи. В пещере было сухо и безопасно. «Как же сообщить, где мы находимся? – думал Петр. – Сами мы отсюда не выберемся...»

– Папа, а вдруг нас не найдут? – дрожащим голосом спросил сын, прижимаясь к отцу. – Тогда мы умрем здесь?

– Нет, сынок, – успокаивал отец, нежно глядя его по голове. – Как ты думаешь, Бог нас сейчас видит?

– Да.

– Кроме того, Он и слышит нас. Давай попросим, чтобы Господь помог нам выбраться отсюда!

Мальчик охотно преклонил колени рядом с отцом, не выпуская его руку. Из глубины пещеры понеслась в небо искренняя, полная веры молитва. Больше часа лютвала буря, а потом стала затихать. Ветер понес темные тучи к западу. Снова выглянуло солнце, и небо прояснилось так же быстро, как и потемнело. Анна вышла на крыльцо. Озабоченно разглядывая оставленный стихией беспорядок, она тревожно вглядывалась вдаль. Послышался знакомый звон колокольчика. Это была Зорька. «Почему одна?» –

удивилась жена пастуха. Коровы подошла к хозяйке. Беспокойно переступая с ноги на ногу, она поглядывала в сторону пастбища и как-то необычно протяжно мычала. «Что случилось? Почему Зорька пришла одна?» – недоумевала Анна. Она вынесла из хижины густо посоленную горбушку. Но корова, словно не замечая лакомства, по-прежнему мычала и топталась на месте. «По-йду посмотрю, что случилось...» – решила Анна и отправилась на пастбище. Коровы как будто того и ждала. Она побежала вперед, и хозяйка едва успевала за ней.

Наконец Зорька остановилась у свежего обвала. Жена пастуха сразу поняла: случилось несчастье. «Их, вероятно, завалило! Живы ли они?» В отчаянии Анна стала звать Петра. Звонким эхом разносился ее голос среди скал. Вдруг ей показалось, что откуда-то из глубины слышатся звуки. Она снова стала кричать. И опять до слуха донеслись едва уловимые звуки. Искорка надежды придала ей силы.

Анна побежала в хижину и затрубила в рог, подавая сигнал бедствия. Затем, не теряя времени, она схватила лом, лопату и помчалась к завалу. Женщина усердно отбрасывала камни и куски глины, изредка прислушиваясь к глухим голосам, доносившимся из пещеры.

Прошло немало времени, пока прибыли пастухи с соседних пастбищ и тоже принялись за работу. Только к вечеру им удалось прокопать узкий проход, и Петр с сыном выбрались из пещеры. Так Бог услышал их молитву и послал помощь.

СПОРТСМЕН І ПИРІЖКИ

Один спортсмен любив вирушати на ранкові пробіжки до парку. Щоранку він пробігав повз кіоск, де продавали пиріжки. Один пиріжок коштував 10 гривень. Спортсмен знав про це, і щоразу, пробігавши повз прилавок, він кидав продавцеві «десятку», але пиріжка не брав. Спочатку такий учинок викликав у продавця подив, але згодом він звик до дивацтва спортсмена.

Одного разу, коли спортсмен вкотре кинув «десятку» за пиріжок, продавець вибіг з-за прилавка й схопив чоловіка за руку, намагаючись щось сказати.

– Ви, напевно, хочете дізнатися, чому я плачу гроші, але ніколи не беру пиріжка? – запитав спортсмен.

– Ні, – відповів продавець. – Я хотів сказати,

що пиріжки подорожчали й відсьогодні вони коштують 15 гривень.

Смішний випадок, чи не так? Проте як часто ми схожі на цього продавця,

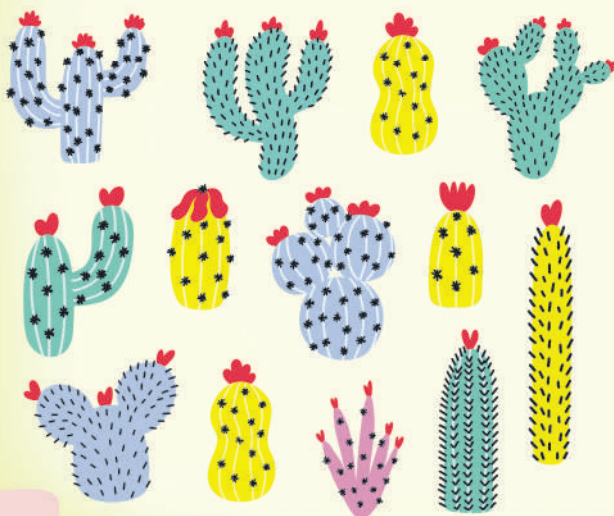

сприймаючи те добре, що нам дається, як належне.
Чи часто ти дякуєш Творцеві за своє життя? За повітря, яким ти можеш дихати? За сонце? За здоров'я? Будьмо ж завжди вдячними Господу за Його милість до нас!

САМОТНИЙ
КАКТУС

1 ЗАВДАННЯ

Знайди 2 однакових
кактуси.

В одній маленькій квартирці, де жила бабуся, на підвіконні ріс кактус. Життя в нього було нудне й тужливе. Краєвид з вікна не радував. На вулиці була зима. У вікно летів сніг, щоночі злісно завивав вітер, стукаючи віконницями. Кактус ріс у вузькому сірому горщику, у якому йому було тісно й незатишно. Проте побутові незручності можна пережити, якщо ти не сам, а кактус був самотнім. На нього не просто ніхто не звертав уваги, його уникали. Рослини, що стояли на підвіконні, намагалися відсунутися від нього подалі, адже боялися вколоти об нього свої ніжні тонкі листочки. Звісно, кактус іноді поливали. Однак це було так рідко, що навряд чи можна було назвати проявом уваги.

2 ЗАВДАННЯ

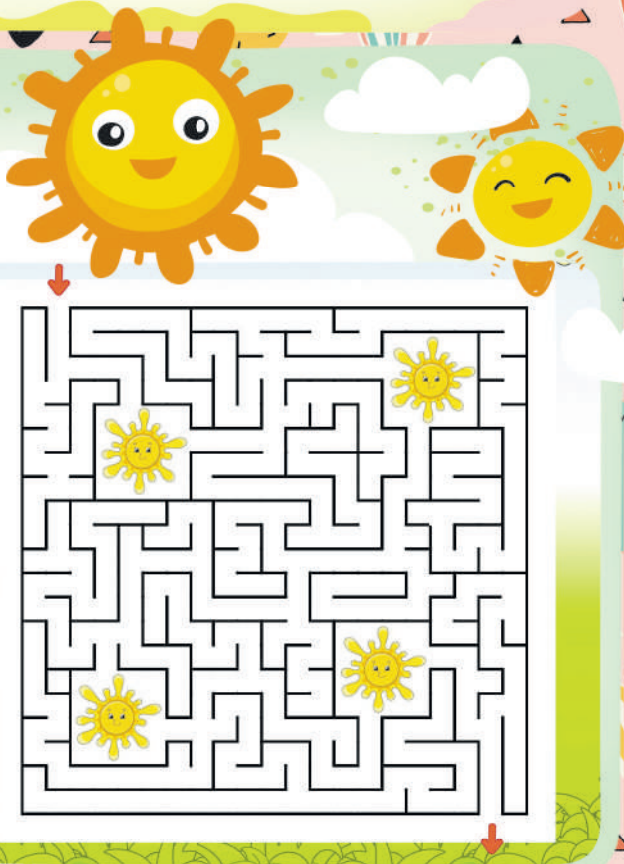
Знайди 10 відмінностей.

3 ЗАВДАННЯ

Одного дня всі квіти з підвіконня забрали й поставили на стіл – бабуся вирішила помити вікна. І ось сонячне світло линуло до кімнати, наповнюючи її теплом, радістю та сонячними зайчиками. Сонячні зайчики почали стрибати по стінах, стелі, підлозі, меблях і квітах.

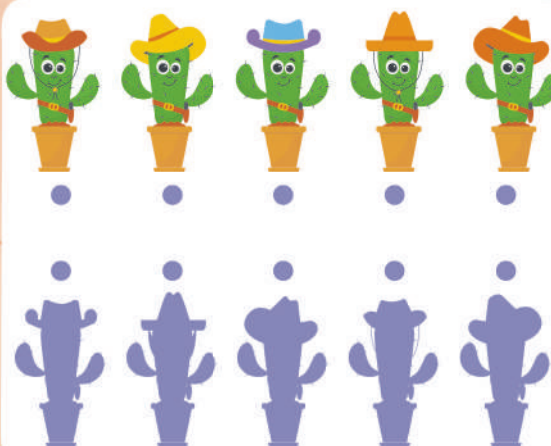
Подолай лабіринт, зібравши всіх сонячних зайчиків.

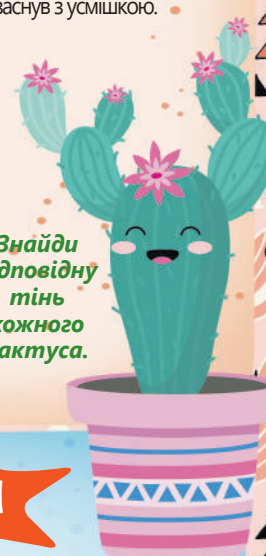
4 ЗАВДАННЯ

Раптом один з них сів на кактус. Він потряс хвостиком, підняв вушко, прислухався й, підморгнувши кактусові, дзвінко розсміявся. А потім почав стрибати по його колючках і залоскотав його зелені м'ясисті боки.

– Привіт, друже! Чому ти такий похмурий?
Кактус був спантеличений: ніхто ніколи з ним не загравав і не спілкувався.
– Хто ти? – запитав він.
– Я сонячний зайчик.
– А тобі хіба на боляче перебувати на моєму тілі? – здивувався кактус.
– Ні, – засміявся зайчик, – я не боюся гострих колючок. Будьмо друзями!
Кактус так зрадів, що в нього нарешті з'явився друг! Навіть тісний горщик перестав йому здаватися незручним. Цілий день друзі провели разом. Увечері сонячний зайчик побіг спати, пообіцявши зранку повернутися знову. Кактус теж зручно влаштувався у своєму горщику й уперше заснув з усмішкою.

Знайди відповідну тінь кожного кактуса.

Настав ранок. Коли кактус прокинувся, то побачив, що всі квіти з подивом дивляться на нього. Кактус трохи зніяковів – він не звик до такої уваги, а потім, переборщив сором'язливістю, запитав, чим зумовлена така увага до його колючої персони.
– Ти розцвів! – вигукнули рослини.
– Яка гарна квітка! Дивовижно! – захоплювалися вони.

І справді, за ніч на кактусі розцвіла яскраво-рожева квітка неймовірної краси.

– Як таке могло трапитися? – не переставали дивуватися сусіди по підвіконню.

Кактус лише усміхався. Тепер він знав, що таке розцвісти від щастя.

За оповіданням
Анастасії Ісаєвої

Розфарбуй малюнок за цифрами.

5 ЗАВДАННЯ

1

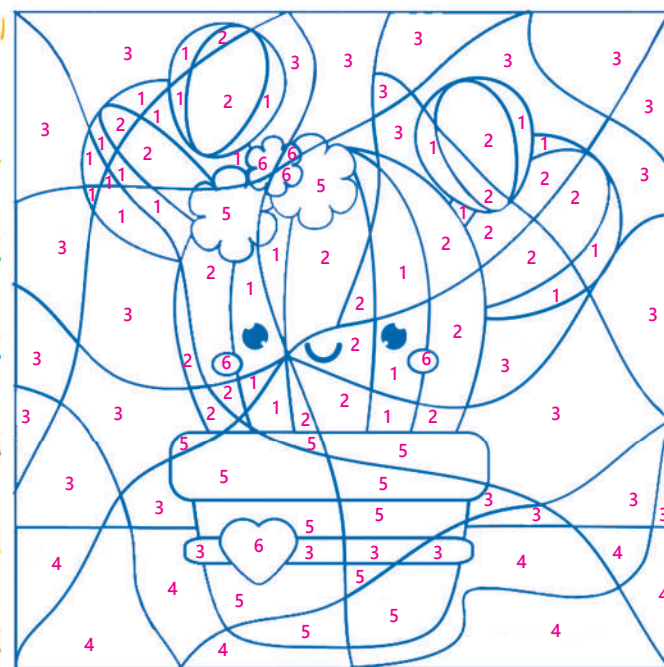
2

3

4

5

6

Марія Пономаренко ПОДАРУНОК

Настала весна. Багато клопотів з'явилося у звірів та птахів. Усі вони чепурили свої оселі, лісові галявини. Дехто змінював вбрання: зайці скидали білі шубки, а натомість одягали сірі, вовки та ведмеді лише обновляли старі кожухи, бо не звикли міняти кольору. Та найбільше метушилися малята, потай від усіх готуючи подарунки, адже незабаром – мамине свято. У цей день на головній лісовій галявині мали зібратися найповажніші мешканці лісу й вирішити, кому ж присудити головний приз за найкращий подарунок.

Засмучений, сидів у своїй хатинці лише зайчик Сіра Шубка. Йому теж хотілося порадувати маму, проте він ніяк не міг придумати для неї подарунка. Вийшов зайчик надвір. У лісі де не глянь – біжать струмки. На горбочку, якраз біля головної галявини, побачив Сіра Шубка блакитну квітку на тонкій стеблині.

– Хто ти? – запитав зайчик.
– Пролісок, – відказала квітка. – Соромно не знати мене, адже розквітаю я щовесни.

– Це моя перша весна, – зніжковів зайчик, – тому й не чув про тебе,

– Ага, он воно що! – розсміявся пролісок. – А чому ти такий засмучений?

– Як же мені не сумувати? Завтра мамине свято, а я подарунка ще не маю.

Пролісок співчутливо подивився на зайчика, трохи подумав і каже:

– То, може, візьми мене та й подаруй своїй мамі...

– Як же я візьму?! – розгубився зайчик. – Ти ж тоді не ростимеш.

– Твоя правда, – зітхнув пролісок, – але ж ти не маєш подарунка. Усі матимуть, а ти – ні.

– Дякую тобі, проліску, – раптом зраділо зайченя. – Тепер я знаю, що подарувати мамі!

У день свята всі діти прийшли на головну лісову галявину. Кожне з них принесло дбайливо загорнений у торішнє листя подарунок. Тільки в Сірої Шубки в лапках не було нічого. Подарунки були й справді напрохот гарні: різьблені скриньки й розфарбовані мисочки, горішки і ткани рушнички, вишивані

серветки й намисто із шипшини. Нарешті дійшла черга й до Сірої Шубки. Зайчик узяв маму за лапку й повів на горбочок: там синіла квітка.

– Я дарую тобі, матусю, ось цього проліска. Тільки зірвати його я не міг, адже він тоді не ростиме.

– Дякую тобі, мій любий синочку, – розчулилася зайчиха. – Дякую за чудовий подарунок!

Коли всі подарунки були мамам вручені, до лісових мешканців звернувся ведмідь Буркотун:

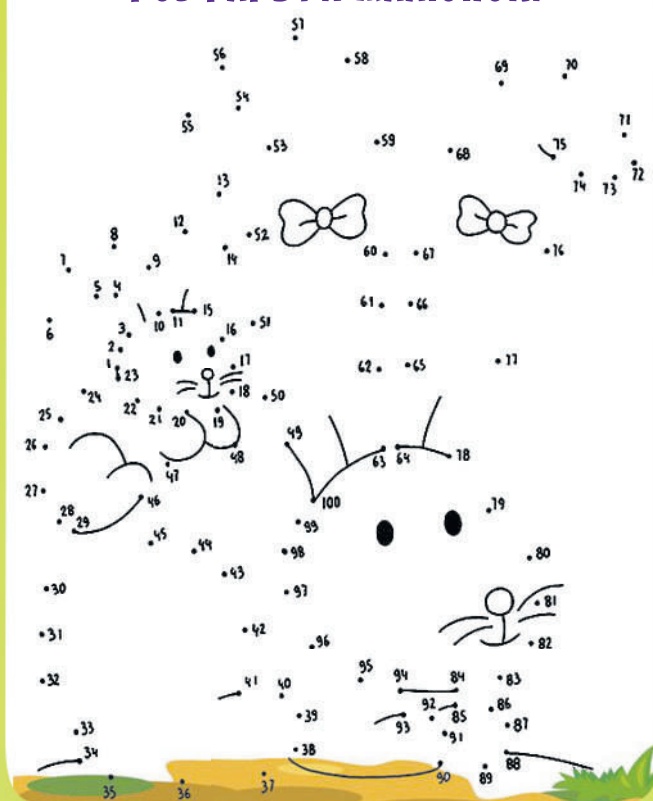
– Ми порадилися й вирішили головний приз віддати зайчикові Сірій Шубці.

– Ура! – закричали звірята, бо їм сподобалися слова старого ведмеда.

– Тримай міцно! – Буркотун подав зніжковілому зайчикові лозяного кошика, ущерть наповненого рожевобокими яблуками, ще восени зірваними з лісової яблунки. – Їж на здоров'я та не забудь пригостити маму, – Буркотун весело примружив очі.

– Не забуду! – сказав зайчик і подав кошик із яблуками мамі.

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

Знайди відповідну тінь.

РОЗВ'ЯЖИ КРОСВОРД.

Отримане слово встав у прислів'я та прочитай його.

ПТАШКА РАДІЄ ВЕСНІ, ЯК ДИТИНА

1. Хоч буваю часто битий,
Але зовсім не сердитий,
Я стрибаю, веселюся!
Чи вгадаєте, як зветься?

2. Хто життя нам дарував,
Хто ночей не досипав,
Хто навчив нас говорити,
Хто найкращий в цілм світі?

3. Має вуса, пишний хвіст
І цікаву звичку:
Спершу добре він поїсть,
Потім – мие личко.

4. Що дістане зубами потилицю?

5. Сидить дід за подушками,
Кида в бабу галушками.

6. Синя стрічечка блищить,
Щось тихенько гомонить
І біжить собі, біжить,
Не зупиниться й на мить.

КРОКУСЫ ИЗ ПЛАСТИКОВЫХ ЛОЖЕК

Тебе понадобятся:

- маленькие пластиковые ложки (чайные/десертные);
- металлический прут или проволока;
- акриловые или аэрозольные краски;
- нож или ножницы;
- специальный клей для пластика;
- корзинка.

1. Используйте нож или ножницы, чтобы отделить длинные ручки ложек. Инструмент должен быть острым, так как ручки часто обламываются под давлением.

2. С помощью красок окрасьте лепестки будущих цветков. Будет просто замечательно, если тебе удастся купить разноцветные пластиковые ложки, но в основном продаются белые.

4. По верху бутона наклейте второй слой, состоящий уже из 4 лепестков.

5. Разделите металлический прут на короткие отрезки – это будут стебли крокусов. Разогрейте конец железного прута и вдавите его в основу цветка. Прут можно покрасить зеленой краской или обмотать его полоской тонкого зеленого пластика, нарезанной из бутылки.

6. Из зеленого картона вырежьте тонкие длинные листья. Соберите цветочную композицию и красиво уложите ее в корзинку. Готово!

БАКСІК І МУРОЧКА

Марія Петрук

Одного разу пізно восени, коли вночі вже почалися приморозки, дядько Олег вирішив піти до озера порибалити. Але замість риби приніс додому маленьке, охляле від голоду бездомне кошеня. Тітка Ліля, дружина дядька Олега, подивившись на кошеня, усе зрозуміла: якби його не забрали до теплого дому, цієї ночі воно загинуло б. Так у сім'ї з'явилася Мурочка. Господарі полюбили маленьку пухнасту кішечку та ніжно піклувалися про неї. А як же зустрів Мурочку Баксік – десятимісячний кокер-спанієль, улюбленець господаря? Спочатку песик не зрозумів, що це за нове створіння бігає по кухні. А Мурочка, побачивши Баксіка, прожогом чкурнула під тумбочку. Баксік кинувся за нею, почав заглядати під тумбочку,

Серія оповідань
«Наші чотириногі друзі» (продовження)

«Які ж вони кумедні – наші чотириногі друзі! Бог створив їх на радість людям».

Отож незабаром кокер і кошеня стали найкращими друзями. Вони бігали одне за одним по дому, їли поруч із різних мисочок, часом мінялися ними, бо, як відомо, у сусіда в тарілці – таки смачніше. Усе було б добре, якби Баксік не ревнував господарів до киці. Щойно тітка Ліля або дядько Олег хотіли взяти Мурочку на руки або погладити її, песик був тут як тут, відпихав кицю вбік та підставляв свою голову, щоб гладили його. Господарі сподівалися, що така звичка Баксіка згодом мине, однак помилилися: Баксік ніколи не змірився з тим, що ще хтось, крім нього, має право на увагу й ласку. Тому і дядько Олег, і тітка Ліля знали: як тільки вирішили погладити Мурочку, відразу треба гладити й Баксіка. Тобто однією рукою гладили кицю, а другою – собачку. На жаль, така ж ревність буває й серед дітей. Коли в сім'ї з'являється молодший братик або сестричка, старші діти починають ревнувати батьків до малюка, їм здається, що батьки перестали їх любити й усю увагу приділяють тільки найменшенькому. Часом діти навіть кажуть: «Мамо, тату, віднесіть назад цю дитину до лікарні!» А ви, дорогі друзі, не поведіться так само? Пам'ятайте: батьки люблять вас не менше, ніж вашу сестричку

чи братика, просто вони ще дуже безпорадні й потребують уважного постійного догляду. А коли вони підروуть, вам буде весело з ними бавитися.

Минав час. Песик і киця підросли. У сім'ї любили їх та піклувалися про них. Бачачи, як тваринки бавляться між собою, господарі від душі сміялися й самі бавилися з ними. Якось тітка Ліля зайшла до кімнати й побачила, що Баксік і Мурочка

мирно сплять, притулившись одне до одного. Незабаром киця привчилася виходити на двір через відчинене вікно. Це побачив Баксік та вирішив і собі спробувати. Коли він уперше стрибнув на підвіконня, Мурочка навіть до нього лапки простягнула, ніби кажучи: «Не бійся, Баксіку, я тобі допоможу!»

(Далі буде)

НАЙДИ 2 ОДИНАКОВІЕ БАБОЧКИ.

Расшифруй библейский стих.

Прочитай зашифрованный текст, который записан в книге Псалмов, 26 глава, 11 стих.

♥	Н	И	Г	У	Е
○	А	В	О	Я	Р
□	Д	З	С	М	П
☀	Ч	Т	Ы	Ь	Ю...

.....

.....

.....

РЕБУСЫ.

ЧИ ЗМОЖЕШ ТИ ЗНАЙТИ НА МАЛЮНКУ 7 ПТАШОК-КАРДИНАЛІВ?

скавуліти, але Мурочка тихенько сиділа у своїй схованці й не показувалася. Проте згодом обережно висунула лапку. Баксік зрозумів, що це запрошення до знайомства, і легенько тицьнув лапку носом. Лапка сховалася. Песик знову почав заглядати під тумбочку й скавуліти, тому лапка в білій «шкарпетці» висунулася вдруге. Знайомство тривало, і нарешті з'явилися вже чотири лапки й пухнастий хвостик. О, такого песик ніколи не бачив! Він був у захваті! Легенько покусуючи то лапки, то хвостик, Баксік від радості постійно махав своїм коротким хвостиком із китичкою та весело скавулів. Господарі, дивлячись цю безкоштовну «виставу», від душі сміялися. А тітка Ліля сказала:

КАК ПОЯВИЛСЯ ПОПКОРН

Попкорн сегодня стал неотъемлемым атрибутом при посещении кинотеатров. Это очень популярное лакомство, поскольку нет, наверное, такого человека, который бы его не пробовал. Сладкий, соленый, сырный, карамельный, разновидностей попкорна много. Но откуда же появилась столь необычная еда? Кто придумал попкорн? Сейчас все и узнаем.

История попкорна началась очень давно, придумали его древние индейцы. Они смогли найти особый вид маиса, который при нагревании может взрываться. Этот смысл и таит в себе название самого лакомства, ведь с английского «попкорн» переводится как «лопающаяся кукуруза». Процесс взрывания попкорна

можно легко объяснить: все дело в том, что зерна содержат в себе капельки воды с крахмалом. Когда температура зерна повышается, вода превращается в пар, который разрывает внешнюю оболочку. Зерно, соответственно, раскрывается и увеличивается в несколько раз.

Индейцы готовили попкорн разными способами. Первый, когда маис целыми початками закладывали в горячее масло. А второй, когда отдельные зерна помещали в специальные корзинки и, удерживая над открытым огнем, периодически встряхивали. Первым европейцем, узнавшим об этом экзотическом блюде, стал Эрнан Кортес, который в 1519 году со своей командой приплыл в Мексику.

Гораздо большее распространение это лакомство получило с 1885 года. Именно тогда некий Чарльз Криторз начал изготовление специального оборудования, с помощью которого можно было легко приготовить попкорн – автомат поппер (англ. *pop* – «подпрыгивать»). Ну, а самое выгодное и популярное использование попкорна придумал торговец Сэмюэл Рубин. Он решил продавать попкорн в упаковке в кинотеатрах.

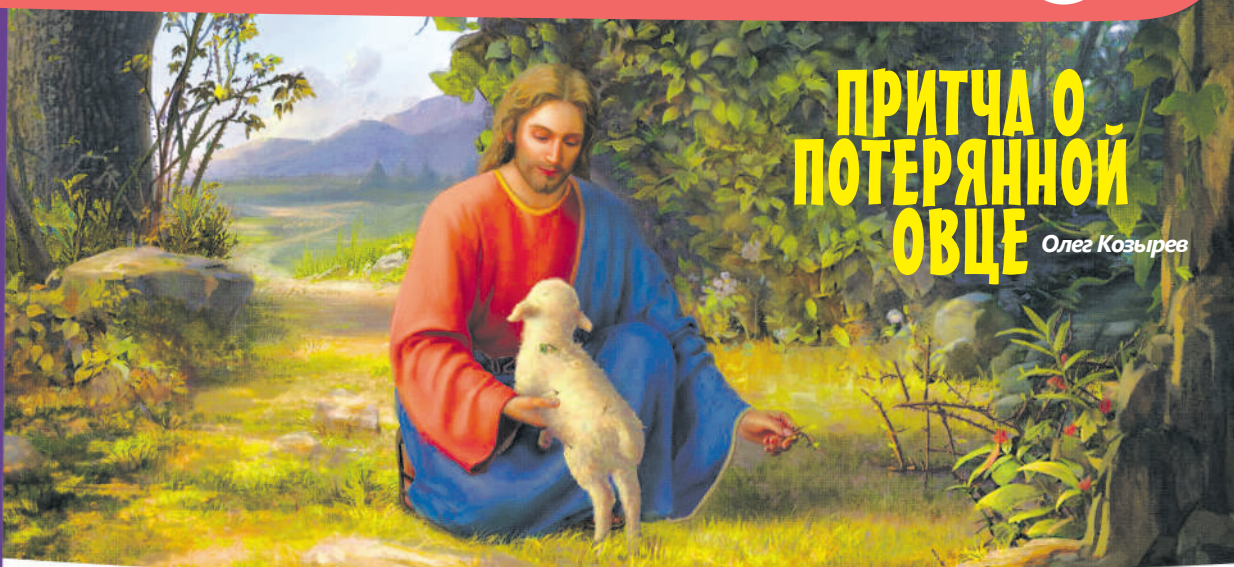
Теперь вы знаете, кто придумал попкорн, осталось лишь отметить, что США является лидером по потреблению данного лакомства. Именно там ежегодно среднестатистический житель съедает около 65 литров попкорна!

З'ЄДНАЙ ПОСЛІДОВНО КРАПКИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

ПРИТЧА О ПОТЕРЯННОЇ ОВЦЕ

Олег Козырев

Книжники і фарисеї считали себе праведними, а тому не общались з людьми, о которых шла плохая молва. Для книжников и фарисеев было необычным видеть Иисуса, Который принимал каждого. И тогда Христос рассказал им притчу.

Жил один пастух. Было у него 100 овец, и каждую он знал по имени. Он заботился об овцах и пас их на холмах Галилеи. Однажды пастух взволновался: ему показалось, что в стаде пропажа. Потерялась одна из овец, о которых он заботился с самого их рождения. Пересчитав всех, пастух убедился в том, что необходимо отправляться на поиски. Он вернулся со стадом к загону и оставил 99 овец ради поисков

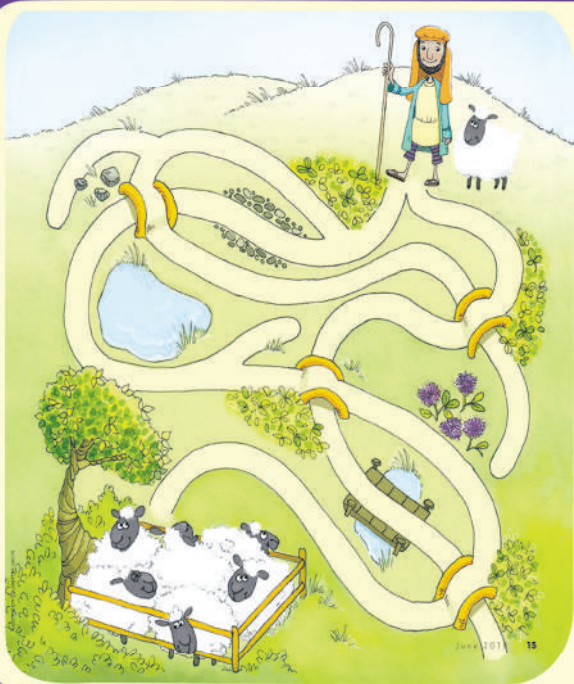
одной – пропавшей. Пастух искал ее без отдыха и сна на горных тропах, в расщелинах скал – везде, где она могла оступиться и упасть. Искал до тех пор, пока не увидел отбившуюся от стада. А когда нашел ее, радостно протянул к ней руки, взял овцу – уставшую, израненную и испуганную – и вытащил из глубокой расщелины. Он омыл ее раны, перевязал их и взвалил овцу на плечи. Пастух шел домой с великой радостью. Ничто на свете не могло помешать его счастью: он нашел отбившуюся от стада овцу!

Пастух вернулся к загону и бережно уложил овцу на траву. Затем снова пересчитал свое стадо, желая убедиться, что все овцы целы и невредимы: «...97, 98, 99, 100».

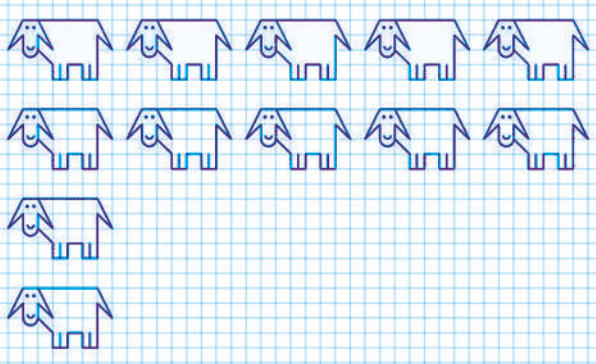
С радостью пастух отправился в селение. Он заглядывал в каждое окно и делился со всеми своей радостью: «Веселитесь со мной! Я нашел свою пропавшую овцу! Устроим праздник!» Все друзья собрались к нему и радовались вместе с ним.

Иисус сказал слушающим: «Истинно говорю вам: на Небесах больше радуются одному грешнику, который раскаялся, нежели девятистами девяти праведникам, которые покаяния не ищут». Фарисеи поняли, что Иисус говорит о них, а Он продолжил: «Наемный пастух пасет чужих овец и не очень-то заботится о них. Я же знаю каждого из вас по имени, и если кто пропадет, буду искать, пока не найду. Ради вас жизни Своей не пожалею».

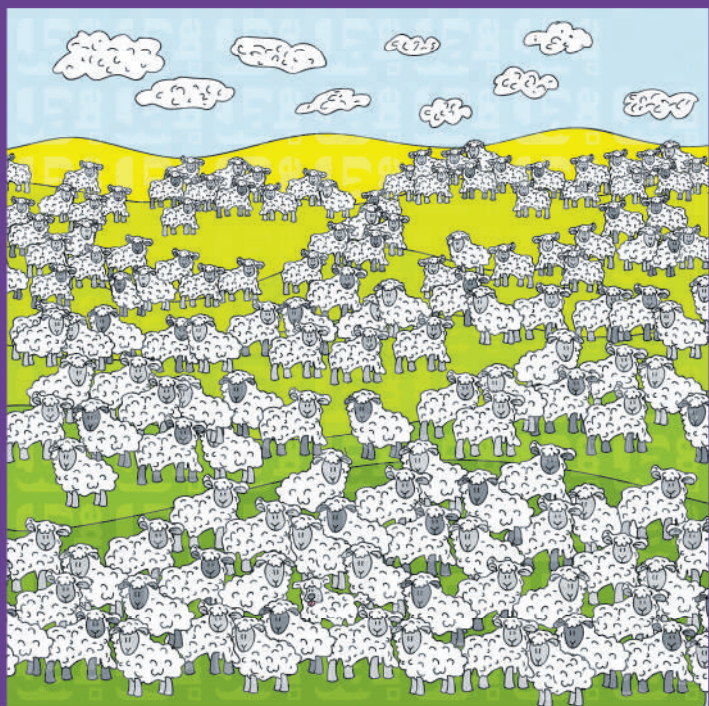
ДОПОМОЖИ ПАСТУХУ ЗНАЙТИ ШЛЯХ ДОДОМУ.

ВІДТВОРИ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

ЗНАЙДИ СЕРЕД ОВЕЦЬ ВОВКА.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ОВЕЦЬ

1 Вівці – одні з небагатьох живих істот, у кого прямокутні зіниці.

2 Як не дивно, експерименти підтвердили, що вівці мають чудову пам'ять.

3 В українській мові, говорячи про суттєві відмінності від навколишніх людей, кажуть «біла ворона», а в багатьох країнах Європи поширений аналогічний за змістом вислів – «чорна вівця».

4 В овець дуже гострий слух, тому вони бояться різких звуків.

6 Вівці не можуть довго існувати на самоті. Без стада вони впадають у стан тривоги, який з плином часу лише посилюється.

7 Одна стрижка дорослої вівці забезпечує до 10 кг шерсті.

9 Найдовше з овець живуть снігові барани – 22-24 роки.

Усього у світі близько 600 різних порід овець. Одна вівця найдорожчої породи може коштувати понад 1 млн доларів!

11 Овець можна схрещувати з козами.

12 Вислів «дивитися, як баран на нові ворота» пов'язаний з тим, що колись воїни Стародавнього Риму розбивали ворота обложених міст тараном у вигляді колоди, ударною головкою якої слугувала бронзова голова барана.

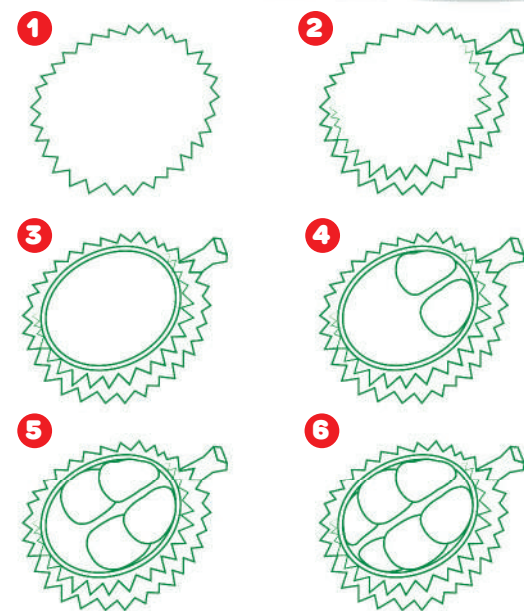
5 У цих створінь часто народжуються близнюки. До речі, новонароджені ягнята впізнають свою маму за голосом.

8 Опинившись на відкритій місцевості, овече стадо лякається й збивається до купи. А ось наявність огорожі або паркану навколо, навпаки, заспокоює їх.

ЧТО ЛИШНЕЕ В КАЖДОМ РЯДУ?

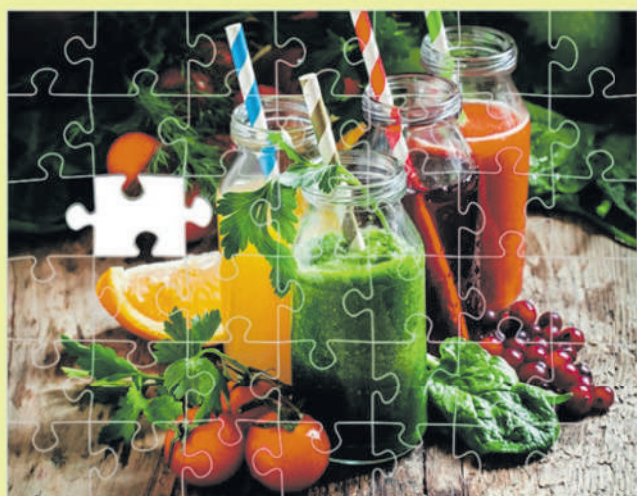

РЕБУС

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ ДУРИАН.

ЯКОГО ПАЗЛА БРАКУЄ?

Жаклін Телло Айяла

ФРУКТ С УЖАСНЫМ ЗАПАХОМ

В тропических лесах Юго-Восточной Азии растет фруктовое дерево с шарообразными или вытянутыми плодами диаметром до 20 см и весом до 4 кг. Кожура у плода очень твердая, с зелеными или коричневыми колючками, поэтому его и называют «дурианом» – колючим плодом.

Дуриан – странный фрукт. Он сочетает в себе противоположные характеристики – хорошие и плохие. И все это превращает его в одно из изысканнейших лакомств в мире.

Дуриан считается одним из вкуснейших фруктов в мире. Он прославился тремя особенностями – кремовой мякотью, вкусом, напоминающим одновременно папайю, крем и ваниль, и отвратительным сладковато-гнилостным запахом. Это настолько ужасный запах, что в странах, где произрастает дуриан, его запрещено приносить в общественные места – транспорт, отели, магазины. Этот запах, похожий на запах протухшего лука, необыкновенно въедлив; чтобы выветрить его, требуется не менее трех часов.

В Библии говорится о плоде света. Его мякоть – доброта. Его вкус – истина. Его запах – праведность. Если Иисус живет в тебе, то в твоей жизни будет свет, а в твоём характере – три эти черты. Твои поступки будут добры, в твоих словах будет истина, а в делах – праведность. Было бы печально обнаружить, что тебя не пускают в школу, в чей-то дом или на Небо, потому что ты источаешь гнилостный запах, правда? Пригласи Иисуса в свое сердце. Доброе отношение к людям, слова, соответствующие истине, и праведные дела скажут всем, какой плод самый вкусный, причем не только на земле, но и во Вселенной.

КОРИСНИЙ ДЕСЕРТ НА СІДАНОК

ТОБІ ЗНАДОБАТЬСЯ:

- сир – 300 г
- сметана – 150 г
- сухофрукти – 300 г
- горішки та насіння – 150 г
- агар-агар – 10 г
- вода – 70 мл
- форма для випічки
- харчова плівка
- допомога мамі

1. Сухофрукти попередньо замочи у воді кімнатної температури. Через 30 хвилин омий їх під проточною водою й просуши паперовим рушником.
2. Наріж сухофрукти шматочками. Якщо вони невеликі, залишай цілими.
3. Агар-агар залий водою на 15 хвилин, після чого доведи його до кипіння на невеликому вогні, постійно помішуючи вінчиком. Варити суміш не потрібно, тому за появи перших ознак кипіння зніми майбутнє желе з агар-агаром з вогню.

4. Сир і сметану збий у блендері до однорідності. Якщо ти любиш солодке, то можеш додати 2 ст. л. меду. Однак будь обережним: сухофрукти самі собою солодкі, цього може бути достатньо.

5. У сирну масу додай розтоплений агар-агар і добре все перемішай. Після цього додаємо сухофрукти, горішки й насіння і знову перемішуємо.

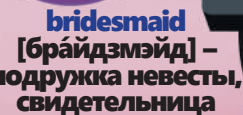
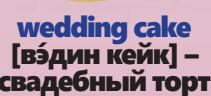
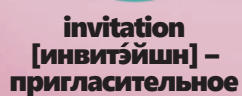
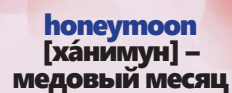

6. Форму всередині обгорни харчовою плівкою, щоб потім можна було легко вийняти десерт. Перелий отриману суміш у форму й постав у холодильник на 3-4 години (можна на ніч).

Готовий смаколик наріж шматочками й подавай на стіл. Смачного!

WEDDING
СВАДЬБА

**Read and learn
new words.
Прочитай и
выучи новые
слова.**

TASK 2

the man who helps the groom
the woman or girl who helps the bride
the man who is getting married
the woman who is getting married
a special cake for a wedding
the flowers that the bride carries
the holiday the bride and groom have after the wedding
the rings that the bride and groom give each other

TASK 3

Complete the text. Use possessive adjectives. Then answer the questions: "Who said..?" Прочитай текст, дополни предложения притяжательными прилагательными (см. словарь).
Ответь на вопросы: «Кто сказал..?»

This is Peter's sister. _____ name is Carol. _____ boyfriend's name is Tom. Tom and Carol have got a new flat. _____ new flat is in the main street of the town. Peter went to see _____ sister's flat yesterday. He liked it a lot. Soon Tom will be _____ brother-in-law because Carol and Tom are getting married! _____ and _____ parents are very happy. All _____ friends are going to go to the wedding. _____ dress is going to be white and _____ suit is going to be very elegant. The wedding is going to be in church. _____ father is going to drive her to the church in a big limousine. After the ceremony, they are going to a restaurant to have a meal and a huge party with all _____ friends.

СЛОВАРИК

- I – я
- you – ты
- he – он
- she – она
- it – оно
- we – мы
- you – вы
- they – они
- my – мой
- your – твой
- his – его
- her – ее
- its – его
- our – наш
- your – ваш
- their – их

a friend
Carol
Tom
Tom's dad
Carol's mum
Peter

- a) "My boyfriend's name is Tom".
- b) "I love their new flat".
- c) "My father-in-law is very happy".
- d) "Her dress is going to be white. It's beautiful".
- e) "His brother-in-law's name is Tom".
- f) "My son's new suit is very elegant".

TASK 4

Look at the picture and answer the questions.
Внимательно посмотри на рисунок
и ответь на вопросы.

1. What does the picture show?
2. Where does the ceremony take place?
3. What means of transport can you see?
4. How did the bride go to the ceremony?
5. What is the man at the left side wearing?
6. What season is it probably?
7. What animals are in the picture?
8. What color is the photographer's suit?
9. What does the bride hold in her hands?
10. Is the couple already married?

TASK 5

What do the bride and groom wear in your country? Draw a picture and write about it. В каждой стране свои традиции. А какие наряды выбирают жених и невеста в твоей стране? Нарисуй их и напиши об этом.

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10

— Ах! — вздохнула лампочка и погасла. Навсегда... Темнота заполнила ванную комнату.

— Мрачно, — прошептала мама зубная щетка.

— Да уж... Доохоталась, — сказала щетка папина.

Плаксивый, капризный голосок запричитал:

— Мне ее жалко, веселая была лампочка. Как чудесно переливалась моя перламутровая шляпка в зеркале. А что же теперь? Меня просто нет! Никто не видит ни розовой воды во мне, ни узоров на моих хрустальных боках...

— Флакончик, тебе себя жалко или лампочку? — спросила отважная, но сварливая мочалка.

— Себя, конечно, и лампочку, всех нас жалко... Не хочу я в темноте тут стоять! — вскрикнул и заплакал флакончик.

Всем было грустно, никто не хотел слушать причитаний капризули, и никто ему не ответил. Все молчали, вспоминали веселую болтовню хохотушки-лампочки. Темнота была похожа на ночь. Все потихоньку успокоились и заснули. И вдруг вспыхнул яркий свет. Это папа вкрутил новую лампочку.

— Так-так, посмотрим, куда это я попала? Это... это ванная комната... — разочарованно и с обидой прошептала лампочка-новоселка.

— Ой, ой, ура! Здравствуй, лампочка! — восторженно запищал флакончик.

— А ты кто такой, чтобы я с тобой разговаривала?

— Я флакончик с розовой водой, — промямлил флакончик. — Мы рады тебе... вам...

— А я нет, свети тут всяким...

— У нас здесь очень уютно и чисто, — прошелестело махровое полотенце.

— Да, и мы очень дружно живем, — сказал шампунь.

Лампочка фыркнула и замолчала. Обитателям ванной комнаты поведение новоселки не понравилось, и они тоже молчали. Прошло несколько минут, и вздорной лампочке стало скучно.

— Эй, ты, палка в углу, ты кто такая?

Обиженная таким обращением к себе телескопическая швабра не ответила.

— А, да ты и разговаривать не умеешь... Эй, коврик драный.

— Я не драный, я совсем новый, а еще меня вчера постирали, и во мне нет ни одной пылинки.

— А мне виднее, я лампочка.

Потеряв интерес к коврику, она увидела прищепку.

— Ты что тут у меня под самым носом висишь? Какая наглость!

— Нет, нет, меня зовут прищепка бельевая, и таким незнакомым именем меня никто не называл. И буду висеть тут еще долго. Когда постирается фартук Анечки, тогда мама воспользуется моими услугами и прицепит мной фартук или, может быть, носочек или...

— Замолчи, болтаешь без перерыва, надоела.

Прищепка так испугалась, что у нее одновременно широко открылись глаза, и она глубоко вздохнула. Целую минуту не могла прийти в себя, а когда смогла выдохнуть, поняла, что болтается на веревке вниз головой. А лампочка продолжала злиться и ворчать:

— Ну и попала же я, не могли место получше найти... Эй, что там у тебя под крышкой все время булькает?

— Ах, оставьте меня, пожалуйста, в покое. У меня дел невпроворот, еще полоскать надо, сушить. А вы все скандалите, скандалите... Вы, милочка, прямо бракованная какая-то...

— Что-что? Я? Да как ты... да я...

— Да, правильно, конечно, так, — сказала зубная паста. — Вот стиральная машина. Не шумит громко, не дергается, второй час уже трудится. А вы, госуда-рыня, все шипите, моргаете, мигаете. Не умеете работать так, как мы все здесь работаем и живем. Дружно живем.

Лампочка была возмущена. Как смеют они учить ее, дающую свет... Она всегда мечтала жить в хрустальной люстре, мечтала о том, как все будут восхищаться ее необыкновенным светом. И вдруг ее поселили в ванной, называют бракованной, и кто?!

Лампочка не могла остановиться, кричала, обзывала, ругалась... Она хотела всем доказать, какая она замечательная и что все вокруг ее света не достойны. Прокричав последнее, самое страшное свое ругательство, она вспыхнула ярким голубым светом, ее голова оторвалась и повисла на одной проволочке, угрожающе раскачиваясь...

Выкручивая с помощью плоскогубцев остатки лампочки из патрона, папа произнес: «Бракованная». Когда вспыхнул свет, обитатели настороженно смотрели на новую лампочку и молчали.

— Здравствуйте, разрешите познакомиться, — тихим, мягким голосом спросила она и увидела в ответ улыбки, от которых в ванной комнате стало еще светлее.

— Ах, какая же все-таки у меня красивая перламутровая шляпка, — любясь своим отражением в зеркале, лопотал себе под нос флакончик после того, как закончилась радостная встреча обитателей ванной с добропорядочной и вежливой лампочкой.

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

РЕБУС

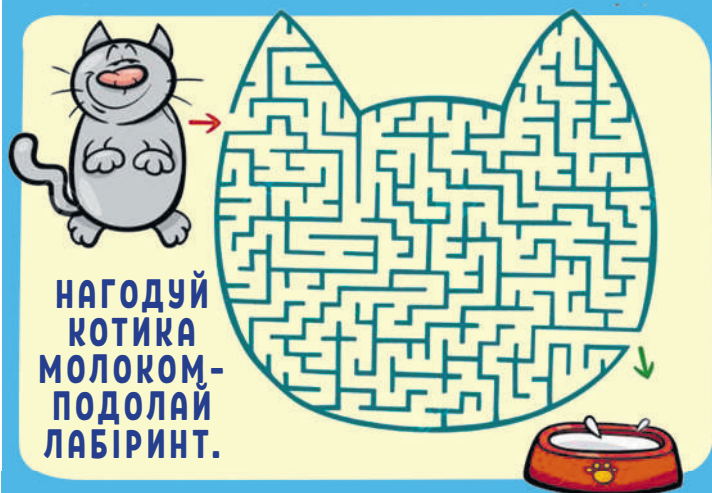

ЗНАЙДИ ВИХІД
З ЛАБІРИНТУ-
ЛАМПЧОККИ.

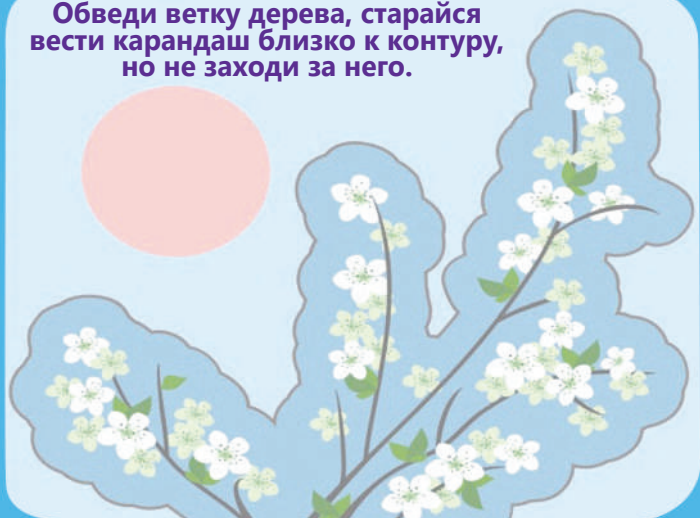

НАЙДИ 4 ОТЛИЧИЯ.

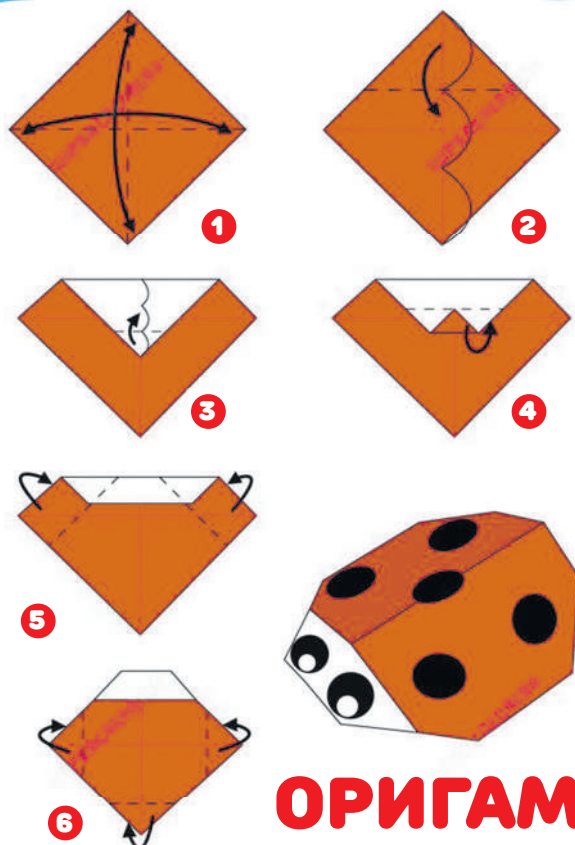
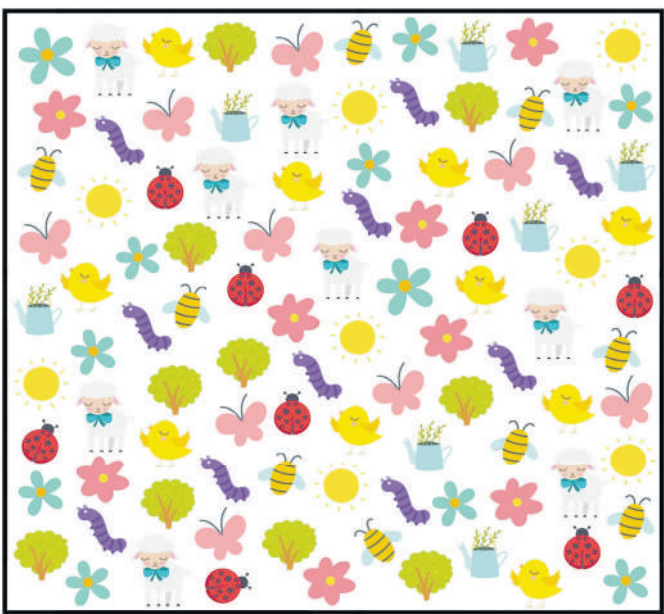

Обведи ветку дерева, старайся вести карандаш близко к контуру, но не заходи за него.

ПОЛІЧИ.

ОРИГАМІ

Інна Сосяк

ІСТЕРИКА

«Відтепер усе буде по-іншому: ми переїхали, я навчатимуся в новій школі, знайду вірних друзів, поводитимуся якнайкраще, виконуватиму всі домашні завдання, щоб отримувати високі оцінки», – міркувала Амінка, складаючи підручники до нового наплічника.

Аміна радіє, що змінює школу. Річ у тім, що в школі, де дівчинка навчалася, вона мала ганебне прізвисько «істеричка». А все через те, що коли Аміна отримувала погану оцінку або зауваження від учителя, вона плакала й гучно сперечалася, доводячи, що це несправедливо. Отож деякі однокласники глузували з неї, називаючи істеричкою. Звісно, потім Аміна дуже шкодувала, що поведилася так нерозумно, обіцяла собі, що це було востаннє, але погана звичка час від часу перемагала.

– Як тобі в новій школі? – запитала мама Аміну через деякий час.

– Мені все подобається: однокласники добре прийняли мене, у мене гарні оцінки, кілька дівчат стали моїми подругами. А до школи й назад я хожу зі Славком, тож

мені зовсім не боязко.

Славко – це однокласник Аміні, який живе в сусідній квартирі. Виявилося, що навіть їхні кімнати розташовані через стіну. Перед виходом до школи Славко тричі стукає в стіну, і це знак для Аміні, що час виходити з квартири. Дівчинці навіть здається, що вона йому подобається.

«Жодних сліз та крику в школі! Жодних істерик!» – наказувала собі Аміна щоранку перед виходом. І дотримувалася слова.

Одного вечора сталося ось що. Після занять Аміна вирішила трохи відпочити: спочатку переписувалася з подругами, потім грала в гру на планшеті й не помітила, як пролетів час.

– Доню, ти склала портфель? Уже пів на десяту! – зайшла до кімнати мама.

– Ой, завтра ж контрольна з математики, треба підготуватися! А ще вправа з української, і вірш потрібно вивчити! А з англійської диктант! – із жахом промовила дівчинка.

– Складай портфель і лягай спати! Раніше потрібно було про це думати, – сказала мама.

– Ні, я готуватимуся до уроків! – роздратовано вигукнула дівчинка.

– Доню, організм потребує відпочинку. Він не винен, що ти не зробила цього вчасно.

І раптом Аміна вибухнула: вона розгнівано кричала, заливаючись сльозами. На крик прийшов тато, намагався заспокоїти доньку, але нічого не допомагало. Накричавшись та наплакавшись, дівчинка знесило впадала на ліжко й заснула.

Уранці Аміна невдоволено зібралася і, як завжди, після того як Славко постукав, вийшла.

– Привіт, а що це в тебе за істерика була вчора? – запитав хлопець.

– Це я... захворіла, – промовила дівчинка. – Скажи в школі, що мене сьогодні не буде.

Аміна повернулася у квартиру, зайшла до своєї кімнати й у відчай стала на коліна.

– Дорогий Боже! Я хвора. Моя хвороба називається істерика. Вилікуй мене від неї повністю. Я не хочу бути істеричкою. Я сама не можу впоратися. Будь ласка, зроби мене спокійною.

Тепер в Аміні все справді по-іншому.

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Перевернута повітряна кулька

Хід роботи:

Тобі знадобляться:

- скляна пляшка з вузьким горлечком;
- 1 ст. л. води;
- лійка;
- повітряна кулька;
- кухонна рукавиця;
- допомога старших.

Налий 1 ст. л. води в пляшку за допомогою лійки. Постав пляшку з водою в мікрохвильову піч на 1 хвилину – цього достатньо, щоб вода закипіла. Пляшка може бути занадто високою й не поміститься в печі, тому ти можеш узяти скляну миску й розташувати пляшку в ній діагонально. Ще один варіант – поставити на плиту каструлю з водою, довести до кипіння й опустити туди пляшку, щоб вода в пляшці теж закипіла. Будь обережний: скляна пляшка швидко нагрівається, тому використовуй кухонну рукавицю. Щойно вода в пляшці починає кипіти, вийми пляшку й поклади її на дошку або рушничок. Швидко й обережно натягни повітряну кульку на горлечко пляшки по центру. А тепер спостерігай. Що відбувається? Через 30 секунд кулька починає рухатися! Ще трохи – і вона всередині пляшки, до того ж поступово збільшується! Дивовижно!

Пояснення:

Вода в пляшці під час кипіння перетворюється на водяну пару. Ця пара виштовхує повітря з пляшки. Коли пляшка з кулькою на горлечку охолоджується, водяна пара конденсується й знову перетворюється на воду. Це зумовлює різницю між тиском усередині пляшки й назовні. Оскільки зовні рівень тиску вищий, то повітря «вривається» у пляшку, захоплюючи із собою повітряну кульку. Що більше охолоджується пляшка, то більше повітря поступає ззовні й повітряна кулька росте! Оце так!

Артем Белік

Давид Шкуропацький

Єва Чернова

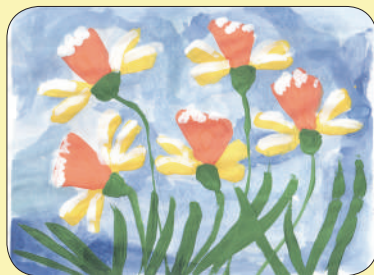
Микита Яковенко

Мілана Глушакова

Поліна Погрібна

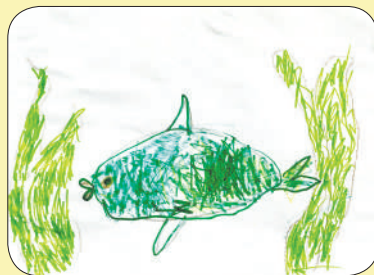
Андрій Мукомелець

Валерія Чупіна

Ганна Душко

Гліб Чайка

Злата Ждан

Зоряна Чайка

Каріна Стець

Люда Козачкова

Яна Швайка

Саша Гуральник

Играть или учиться? И то, и другое!

В этой книге есть все, что так любят дети: интересные истории, лабиринты, рисование по точкам, поиск отличий, раскраски, наклейки... С книгой "Увлекательная Библия для дошкольников" дети будут рисовать, раскрашивать, сравнивать, считать и писать, и при этом познакомятся со Священным Писанием.

Семнадцать библейских историй и разнообразные задания помогут вашему ребенку провести время весело и с пользой.

BOOKSON
Интернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ для всієї сім'ї

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Малюнки
читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, друкованими літерами на зворотному боці кожного малюнка).

Аліна Коляда

Женя Ісаєв

Ільдар Когут

Ліза Колісніченко

Максим Андрущенко

Назар Гонтар

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467–50–68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.